

tum desumitur ex eodem cap. 7. sessionis 14. Tridentini, unde aduersarii pertrahunt suum. Ibi enim Concilium expresse dicit, p[er] semper in Ecclesia Dei custoditum fuisse, ut in articulo mortis nulla sit reservatio, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: atque ideo omnes Sacerdotes posse absolvere quolibet Poenitentes a quibusvis peccatis, & censuris. Quo posito, sic differo: Si in Ecclesia Dei id semper custoditum fuit, Concilium ibi quoad hoc non statuit ius novum, sed solum declarat, & approbat antiquum, seu antiquam consuetudinem; nam fecus antea id custoditum non fuisse, prout assertit Concilium. Sed ius antiquum, seu antiqua consuetudo erat, quod simplici Sacerdoti solum intelligeretur concessa facultas absolvendi in calu extremae necessitatis, quando nempe deerat copia tum Parochi, seu Sacerdotis ordinarii, cum Sacerdotis delegati; & quidem imminentे Poenitentis periculo, ne inabsolutus decederet, seu ea in occasione periret, ut constat ex can. Presbyteri 26. quest. 6. ex cap. inter tuncas q[ua]ndam de Privileg. & ex aliis textibus antiquis: Ergo etiam nunc talis est intentio Tridentini; ac per consequens necesse est, quod simplex Sacerdos cedat locum Parochio, ut valida, ac licita sit Absolutione. Addo, Concilium dicere, omnes Sacerdotes posse &c. ne hac occasione aliquis pereat. Sed quando adeat Parochus, non intervenit tale periculum, quia praefato est Parochus; ergo &c. Secundo per ly omnes Sacerdotes probabilius a Concilio ibi non comprehenduntur Sacerdotes simplices, ut adnotant plures DD. inter quos Fagnatus in cap. Non est voluntas de Sponsalib. num. 1. & 4. Sed solum Sacerdotes ordinarii, & delegati; quod colligunt tum ex iis, quae procedunt in eodem cap. 7., tum ex aperto Decreto S. Congregationis Concilii ibidem relato a Fagnano hisce terminis: Caput 7. Tridentini de casuum reservatione referendum est ad eos Sacerdotes, qui habent ordinarium, vel delegatam potestatem. Ergo &c. At dices: A quo ergo simplices Sacerdotes habent potestatem, saltem in extrema necessitate, absolvendi, ne tunc aliquis pereat? Respondeo, eos illam habere a praefato Can. Presbyteri, & aliis Canonibus antiquis. Propterea cum horum tenore nec in articulo mortis possint absolvere in praesentia Parochi, ut supra dictum est; ideo &c. Hinc Catechismus Romanus de Pœnit. §. 55. ait, Concilium docere, quemlibet Sacerdotem posse absolvere ab omni peccato, & censura, si mortis periculum imminet, & proprii Sacerdotis facultas non datur. Et Rituale Romanum de Sacram. Pœnit. sub init. Si periculum mortis immineat, approbatisque deſit Confessarius, quilibet Sacerdos potest a quibuscumque censuris, ac peccatis absolvere. Moneo hic tamen, quod si simplex Sacerdos, inscius de proximo Parochi adventu, Confessionem constituti in proximo mortis periculo jam excipere cœpisset, tunc etiam adveniente Parochio prosequi posset; tum quia judicium jam cœptum debet compleri; tum quia non est gravandus Pœnitens duobus in calu eadem sua peccata confiteri.

CAS. III. Emit quidam a Rustico argenteum pollubrum cum aliquali dubio, an esset venditoris. Ait quia hic juramento affirmavit suum esse, stante ignorantia facti, complevit emptione Contractum. Nunc certo detectum est, quod pollubrum erat alienum: Q[uod] an possit hoc emptor redere venditori, recuperando pretium solutum, an vero teneatur pollubrum restituere Domino, si pretium facile nequeat recuperare?

Resp. cum Giraldo de Rest. cap. 1. dub. 2. & aliis quampluribus, quod si aliter nequeat pretium a se solutum nonnisi cum magna difficultate recuperare, potest emptor rescindere Contractum, & pollubrum rede-